

A Pécsi Ítéltábla a Nohta & Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pecze Dóra ügyvéd, 7621 Pécs, Perczel u. 11.) által képviselt **I.rendű felperes neve** címe I. rendű, **II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe I/a.) II. rendű, **III.rendű felperes neve** (III.rendű felperes címe) III. rendű, **IV.rendű felperes neve** (címe) IV. rendű, **V.rendű felperes neve** (V.rendű felperes címe) V. rendű és **VI.rendű felperes neve** (címe) VI. rendű felperesnek - a dr. Vicze-Iván Viktória jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen - mely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Dr. Hadnagy Emese Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hadnagy Emese ügyvéd, fél címe 2 által képviselt **Alperesi beavatkozó** beavatkozott - a Pécsi Törvényszék 2012. december 3. napján kelt, 11.P.20.245/2012/28. számú ítélete ellen az alperes 29. és a felperesek 30. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 7.500 (hétezer-öttszáz) forint, míg kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint, továbbá kötelezi a III., IV., V., VI. rendű felperest, hogy fizessenek meg az alperesnek 20.000 - 20.000 - 20.000 - 20.000 (húszezer - húszezer - húszezer - húszezer) forint másodfokú eljárásban felmerült részperköltséget 15 napon belül.

Kötelezi az I. és II. rendű felperest, hogy fizessenek meg a Magyar Állam javára 120.000-120.000 (százhúszezer - százhúszezer) forint, továbbá kötelezi a III., IV., V., VI. rendű felperest, hogy fizessenek meg a Magyar Állam javára 64.000 - 64.000 - 64.000 - 64.000 (hatvannégyezer - hatvannégyezer - hatvannégyezer - hatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt időben és módon.

A további feljegyzett 152.000 (egyszázötvenkettőezer) forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy néhai II.rendű felperes házastársa az I. rendű felperes, gyermeke a II. rendű felperes és unokái a III-IV-V-VI. rendű felperesek. Néhai II.rendű felperes hosszú ideig betegeskedett, életének utolsó másfél évében 24 órás ápolásra szorult. Teljes mértékben családja viselte gondját, házi ápoló segítségét, gondozási központba való beutalást sem fogadott el az I. rendű felperes. Néhai II.rendű felperes 2011. augusztus 30-án otthonában rosszul lett, a **Sz-i** kórházból az alperes ... klinikájára szállították mentővel, rövid időn belül azonban elhunyt. Az I. és IV. rendű felperes a mentőautót követte, de már csak a halottasházban tudtak elbúcsúzni szerettüktől, személyes tárgyait átvették. Másnap megbízták a **M** Kft. temetkezési vállalkozást a temetés megszervezésével - azzal, hogy **Sz-on**, 2011. szeptember 9. napján kívánják koporsóban eltemetni hozzátartozójukat. A koporsós temetést fontosnak tartotta a család hagyományaik és római katolikus vallásuk szerint.

2011. szeptember 2-án telefonon tájékoztatta a IV. rendű felperest az alperes arról, hogy végzetes tévedés történt, néhai II.rendű felperes és néhai **K.Gy.** holttestét elcserélték, így néhai ... **K.Gy.** elhunyt helyett az **A** Kft. hamvasztójában elhamvasztották. 2011. szeptember 7-én dr. **K.L.**, a klinikai központ főigazgatója levélben tájékoztatta a felperesi családot, hogy a patológiai intézetben belső vizsgálatot tartottak, és annak eredménye alapján bizonyos, hogy az **A** Kft. hamvasztójában 2011. augusztus 30-án elhamvasztott halott II.rendű felperes volt. A levél következő bekezdése azonban a korábbi nyilatkozatnak ellentmondott: az **A** Kft. igazolta, hogy a 2011. augusztus 31-én hamvasztásra került holttest **K.Gy.** volt, és a hamvak egyértelműen **K.Gy-től** származnak. 2011. szeptember 27-én az alperes főigazgatója módosította korábbi nyilatkozatát, sajnálatát kifejezve azzal, hogy névcseré történt a tájékoztató levélben, ténylegesen ... hamvasztották el, és a hamvak egyértelműen az ő hamvasztása során keletkeztek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperesi család a mai napig nem tudja teljes bizonyossággal, hogy kinek a hamvait tartalmazta a részükre átadott urna. A hamvasztóüzem ugyanis azt igazolta, hogy 2011. augusztus 31-én történt a hamvasztás, az urnán feltüntetett dátum azonban 2011. augusztus 30-i hamvasztást igazol.

Néhai II.rendű felperes holttestének elcserélése miatt házastársánál, az I. rendű felperesnél - a 2004-ben elveszített leánygyermeke halálával összefüggésben már meglévő - szorongásos és depressziós tünetek felerősödtek, visszatértek reaktív és átmeneti jelleggel. Emiatt ideggyógyászati javaslatra gyógyszeres kezelésben részesült.

A II. rendű felperes, aki szüleit napi rendszerességgel látogatta, poszttraumás stresszzavart szenvedett édesapja halála és eltemettetése körüli problémák miatt. A stresszzavart 2012 áprilisában diagnosztizálta pszichiáter szakorvos, gyógyszeres kezelést azonban nem tartott szükségesnek, tünetei mára elmúltak.

A négy unoka közül a III. rendű felperes kéthetente látogatta nagyszüleit. A IV. rendű felperes 2011. március hónapig együtt élt nagyszüleivel, de azóta is napközben többször tartózkodott náluk. Az V. és VI. rendű felperes évek óta külföldön élnek, magyarországi tartózkodásuk idején a nagyszülőknél laktak, évente legalább négy alkalommal látogattak haza. Mindannyian érzelmileg szorosan kötődtek a nagyapjukhoz.

Az I. rendű felperes 4.000.000 forint, a II. rendű felperes 3.000.000 forint, a III.-IV.-V.-VI. rendű felperes személyenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, míg az I. és II. rendű felperes egyetemlegesen 60.000 forint vagyoni kártérítés és ezeknek az összegeknek 2011. augusztus 30. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a vagyoni kártérítés iránti igényt elismerte, míg az alperes és az oldalán beavatkozott biztosító a nem vagyoni kártérítés összegét eltúlzottnak vélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az I. rendű felperes javára 2.500.000 forint, a II. rendű felperes javára 1.500.000 forint, míg a III.-IV.-V.-VI. rendű felperes javára személyenként 200.000 forint nem vagyoni kártérítés, továbbá egyetemleges jogosultsággal az I. és II. rendű felperes javára 60.000 forint vagyoni kártérítés, valamint mindezen összegek után 2011. augusztus 30-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű felperest 90.132 forint, a II. rendű felperest 91.800 forint, míg a III.-IV.-V.-VI. rendű felperest egyenként 48.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték megfizetésére a Magyar Állam javára. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 napon belül 93.409 forint, míg a II. rendű felperesnek 25.083 forint részperköltséget. Kötelezte a beavatkozót, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 26.390 forint részperköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvénynek a halottakkal kapcsolatos rendelkezései végrehajtásáról, valamint a rendkívüli halál esetén követendő eljárásról szóló 34/1999.(IX.24.) BM-EÜM együttes rendelet 1.§-ának (6) bekezdésére, 5.§-ának (5) bekezdés *b)* pontjára, a temetőkről és a temetkezésekről szóló 1999. évi XLIII. törvény 19.§-ának (1) és (3) bekezdésére, a Ptk. 75.§-ának (1) bekezdésére, 85.§-ának (3) bekezdésére, 84.§-ának (1) bekezdés *e)* pontjára, 348.§-ának (1) bekezdésére, 339.§-ának (1) bekezdésére, valamint 355.§-ának (1) és (4) bekezdésére alapította.

Rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy az alperes alkalmazottai megsértették a felperesek kegyeleti jogát azzal, hogy megakadályozták néhai II.rendű felperes koporsós temetését, a családi hagyományoknak megfelelő végtisztesség adását. Az elhunyt azonosítására szolgáló űrlap pontatlan kiállításával és a halotti vizsgálati bizonyítvány IV. példányának meg nem küldésével az alperes alkalmazottai jogszabályt sértettek. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy visszafordíthatatlan helyzetet okozott

az alperes a hamvasztással. A hamvak hollétéről a felpereseknek közel egy hónapig tudomásuk sem volt, és az alperes főigazgatójának tájékoztató levele is tovább mélyítette a bizonytalanságot.

Dr. S.J. igazságügyi orvosszakértő és dr. F.L. igazságügyi pszichiáter szakértő véleménye alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű felperesnél korábban is fennálló krónikus enyhe depresszió tünetei - amely miatt 2006. és 2011. között kezelés alatt állt - a perbeli eset miatt fokozódtak. A bírósági eljárás és a szeretett házastárs holttestével történt méltatlan bánásmód, a meglévő szorongásos és depressziós tüneteket újraindította. Azt azonban nem lehetett szakértői eszközökkel elkülöníteni, hogy a halálesetet megelőző pszichés állapot, a haláleset maga, illetve azt követően az elhunyt holttestének méltatlan kezelése, a halottól történő elbúcsúzás lehetetlensége milyen arányban hatott közre külön - külön az I. rendű felperes jelenlegi állapotában. Értékelte azonban az elsőfokú bíróság, hogy 57 év házasság után veszítette el házastársát az I. rendű felperes, akit mindvégig otthonában ápolt, az utolsó időben napi 24 órában.

A II. rendű felperes esetében azt emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy 100 m-re lakott szüleitől, sokat tartózkodott szülei házában, mély volt velük a kapcsolata. Édesapja holttestével való méltatlan bánásmód őt is megviselte, megváltozott lelkiállapotba került, munkáját nem tudta megfelelően végezni. Az átmenetileg jelentkező szorongásos tüneteken túl azonban pszichés megbetegedés, tartós mentális zavar nem alakult ki nála.

A III.-IV.-V.-VI. rendű felperesek nem kérték igazságügyi szakértő perbevezetését. Az elsőfokú bíróság az eseményeket mérlegelve, a közfelfogás alapján rendelkezett esetükben a nem vagyoni kártérítésről és annak összegéről.

Az elsőfokú ítélettel szemben mindegyik peres fél fellebbezést nyújtott be. A felperesek az ítélet megváltoztatását kérték a kereseti kérelemnek megfelelően, azaz az I. rendű felperes a javára megítélt nem vagyoni kártérítést 4.000.000 forintra, a II. rendű felperes 3.000.000 forintra, a III.-IV.-V.-VI. rendű felperesek pedig fejenként 1.000.000 forintra kérték felemelni, valamint az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségben kérték marasztalni az alperest.

A felperesek fellebbezésükben arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság releváns tényeket, körülményeket figyelmen kívül hagyott, illetőleg nem kellő súllyal értékelt. E körben kiemelték, hogy az alperes alkalmazottai több jogszabályi rendelkezést sértettek meg, és nem működtek együtt a családdal a tényfeltárás során az elvárható módon. Hivatkoztak arra, hogy a vonatkozó jogszabályok sorozatos megsértése, a holttestek cseréje, az emiatt bekövetkezett sérelmek, a hamvak kiléte felőli végleges bizonytalanság olyan tények, amelyek során külön bizonyítás nélkül is, köztudomású tényként elfogadható, hogy az alperes jogsértése a felperesek számára olyan súlyos lelki szenvedést okozott, ami megalapozza a jelentősebb összegű nem vagyoni kártérítést. Hozzá tették, hogy a temetés első alkalomra kitűzött napját el kellett halasztani, más időpontban kellett megtartani. A történetek a rokonokban, ismerősökben felháborodást, megdöbbenést keltettek. A bizonytalanságot nem oszlatta el, sőt tovább fokozta a főigazgatói levél. A hamvasztás ellenére a család visszakapta a szeretett hozzátartozójának ruháit, így

vélelmezik, hogy más ruhájában hamvasztották el néhai A hamvasztás dátumainak eltérése végleges bizonytalanságban tartja a családot a hamvak eredete felől, és ez végigkíséri valamennyiüket egész életükön. Álláspontjuk szerint a hasonló tényállású esetek hiánya jelzi a jelen jogsértés súlyosságát. Az I. rendű felperes kiemelte: figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság dr. F.L. igazságügyi orvosszakértő kijelentését arra vonatkozóan, hogy az I. rendű felperesnél tünetmentességről nem lehet szó, problémás állapota rögzülhet. Nem zárta ki a szakértő az esetleges állapotromlást sem, ezért nem értett egyet azzal a következtetéssel, miszerint állapotában megnyugvás várható.

A II. r. felperes utalt arra, hogy a szakértő nem zárta ki az ő állapotának esetleges rosszabbodását sem, mivel a pszichiátriában csak tendenciákat tudnak megfogalmazni.

Az unokák az őket ért sérelemmel összefüggésben kiemelték, hogy fiatalabb koruk ellenére ez elhalálozással összefüggő gondolataikat kedvezőtlenül befolyásolta a halottcsere ténye.

A hasonló jogsértések megismétlődésének kizárása érdekében is szükségesnek tartották a felperesek a jelentősebb összegű nem vagyoni kártérítés megítélését.

Az alperes szintén az ítélet megváltoztatását kérte oly módon, hogy az I. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét 1.300.000 forintra, a II. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét 800.000 forintra kérte leszállítani és a felpereseket a perköltségben marasztalni. Kérte továbbá, hogy az elbíráláskori értékviszonyok figyelembevételével mellőzze a másodfokú bíróság a késedelmi kamat fizetésre való kötelezést.

Az alperes fellebbezésében hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperesnél maradandó pszichés egészségkárosodás, mentális zavar nem alakult ki; szakértői módszerekkel pedig az nem volt megállapítható pontosan, hogy az I. rendű felperes korábbi pszichés problémái, házastársa halála és a holttestek sajnálatos cseréje az I. rendű felperes jelenlegi állapotában milyen százalékos arányban hatott közre. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes állapotát összességében értékelte, azonban a károkozónak csak a károkozással okozati összefüggésben álló kárt kell megtérítenie. Előadta, hogy az igazságügyi szakértői vélemény azt prognosztizálta, hogy az I. rendű felperes állapota javulni fog.

A II. rendű felperes vonatkozásában hangsúlyozta, hogy nála pszichiátriai betegség, tartós mentális zavar nem következett be, és pszichiáternél mindössze egy alkalommal járt, a peres eljárás alatt, a halottcserét követő nyolcadik hónapban. Súlyos következmény a II. rendű felperesnél nem alakult ki, csupán napi munkavégzése során lett figyelmetlen.

Mind a felperesek, mind az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, abból lényegében helyes jogi következtetést vont le, és helyesen mérlegelte a jogsértés súlyát, a nem vagyoni kártérítés mértékét. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolását a következőkkel egészíti ki: Az alperes nem vitásan megsértette a felperesek Ptk. 85.§-ának (3) bekezdésében írt kegyeleti jogát. A kegyelet az elhunyt személy emléke iránt érzett tiszteletként határozható meg. Az elhunyt emlékéhez fűződő jogok - mint személyhez fűződő jogok - általános jellegű védelem alatt állnak, ami a Ptk. 75.§-ának (1) bekezdésében megfogalmazott abszolút védelmi szabályból következően annyit jelent, hogy azok mindenféle formája védett. A jogvédelem lehetősége a jelen esetben a végtisztesség megadásán és a halott földi maradványainak tiszteletben tartásán túl annak a jognak a védelmét is felöleli, hogy az élő személy megválaszthassa azt, hogy ki mellé temetik.

A felperesek kegyeleti joga kétségtelenül sérült, hiszen a történetek miatt nem tudnak kedves halottukra úgy emlékezni, hogy ne jutna eszükbe a halottcsere és az ahhoz kapcsolódó figyelmetlen, méltatlan bánásmód. Ezen túlmenően az I. rendű felperesnek a *temetkezési joga*, mint a Ptk. 75.§-ának (1) bekezdése által védett személyiségi joga is sérült. Az I. rendű felperes ugyanis a halottcserét követően, a névelírást tartalmazó főigazgatói levél és a hamvasztás különböző dátumai miatt sosem lehet abban bizonyos, hogy az általa eltemetett hamvak, amelyek mellé ő maga is temetkezni kíván, biztosan házastársától, néhai ...-tól származnak-e. Így az alperes sorozatos tévedése, mulasztása, pontatlansága az I. rendű felperest egész életében, sőt hite szerint az örökkévalóságig bizonytalanságban tartja a hamvak kiléte felől. Annak a lehetőségnek a gondolati felmerülése, hogy az I. rendű felperesnek 57 év házasság és szeretett házastársa évekig tartó gondos ápolása után esetleg egy másik, számára idegen személlyel kell együtt nyugodnia az örökkévalóságban, olyan rendkívül súlyos sérelem, amely indokolja a viszonylag magasabb összegű nem vagyoni kártérítés megítélését.

A jogellenes és felróható alperesi magatartás hasonló bizonytalanságot eredményezett az édesapjával szoros napi kapcsolatot ápoló II. rendű felperesnél is: ő sem lehet teljesen bizonyos abban, hogy édesapja vagy más elhunyt személy sírjára visz virágot.

A nem vagyoni kártérítés természeténél fogva megmérhetetlen, az elszenvedett immateriális hátrány más jellegű előny nyújtásával történő kompenzálását jelenti. Annyiban egyetértett a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében írtakkal, hogy a gyakorlatban kialakult értékviszonyokhoz képest viszonylag magasabb a megítélt nem vagyoni kártérítés összege az I. és II. rendű felperes vonatkozásában, a más, nagyobb sorstragédiákhoz arányosítva. A másodfokú bíróság kifejtett meggyőződése szerint azonban az alperes által elkövetett jogsértés olyan súlyú, amelynek kompenzálására az elsőfokú bíróság által is megítélt nem vagyoni kártérítés szükséges és alkalmas. Ez esetben ugyanis a kegyeleti jogsértésen túl a temetkezési jog korlátozása és a felperesek bizonytalanságban tartása olyan többlettényállási elem, amely miatt a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget sem a megítélt nem vagyoni kártérítési összeg mérséklésére, sem pedig a késedelmi kamat elengedésére.

A kegyeleti joggal összefüggő nem vagyoni kártérítés kialakult gyakorlatára figyelemmel viszont nem volt mód a megítélt nem vagyoni kártérítés összegének

megemelésére sem (Legfelsőbb Bíróság Pf.2.20.128/2008/4., Pfv.IV.21.104/2007/6., Pf.IV.21.409/2011/5., Pf.1.20.459/2011/4.).

A felperesek fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság kiemeli:

A P Törvényszék 11.P.20.245/2012/28. számú jegyzőkönyvének 4. oldalán rögzítetten dr. F.L. igazságügyi szakértő valóban úgy nyilatkozott, hogy „nem zárom ki az esetleges állapotromlást sem”, de végkövetkeztetése az volt, hogy „inkább a lehetséges kimenetel az I. rendű felperes esetében az állapot rögzülése, illetőleg a kezelésben való együttműködés intenzitásától függően, javulás”. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ténymegállapítása nem iratellenes és a szakvéleménnyel sem ellentétes.

A szakértő ugyanezen jegyzőkönyv 5. oldalán azt valószínűsítette, hogy a II. r. felperes pszichés panaszai nem erősödnek, pszichiátriai tünetei nem lesznek, a kritikus időszakon már túl van, több belső tartalékkal rendelkezett, mint édesanyja. Így a II. r. felperes fellebbezésben írt ezzel ellentétes véleménye alaptalan.

Egyetértett a bíróság az alperes érvelésével, miszerint az elsőfokú bíróság a III.-IV.-V.-VI. rendű felperes vonatkozásában a rokonsági fok távolságára és szakértői véleménnyel igazolt pszichés károsodás, mint többlettényállási elem hiányára figyelemmel megfelelő mértékben állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be az alperes költségvetési szerv Itv. 5.§-ának (1) bekezdés c) pontja szerinti illetékmentességéhez szükséges 5.§-ának (2) bekezdésében írt nyilatkozatot, ezt a másodfokú bíróság pótolta. Az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezéseit a fentiekre is figyelemmel azzal egészíti ki, hogy az alperes pervesztességéhez igazodó elsőfokú eljárási illetéket az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (továbbiakban Kmr.) 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint.

A másodfokú eljárásban mindegyik fél a saját fellebbezése tekintetében pervesztes lett, így a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján mindegyik fél maga viseli a saját fellebbezéséhez kapcsolódó perköltséget.

A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint számított, 2,5%-os ügyvédi munkadíj, az I. rendű felperes fellebbezésének 1.500.000 forintos pertárgyértéke alapján 37.500 forint, amely az I. rendű felperest terheli, a II. rendű felperes 1.500.000 forintos fellebbezési pertárgyértékéhez viszonyítva a II. rendű felperest terheli 37.500 forint, míg a III.-IV.-V.-VI. rendű felperesek fejenként 800.000 forintos fellebbezési pertárgyértékéhez igazodva a III.-IV.-V.-VI. rendű felpereseket terheli fejenként 20.000 forint.

Alperes által benyújtott fellebbezés pertárgyértéke az I. rendű felperes vonatkozásában 1.200.000 forint, a sikertelen fellebbezése okán az alperest terheli az I. rendű felperes felé 30.000 forint ügyvédi munkadíj; a II. rendű felperes

vonatkozásában az alperesi fellebbezési pertárgyérték 700.000 forint, sikertelen fellebbezése folytán az alperest terheli a II. rendű felperes felé 17.500 forint.

A fenti összegeket egybeszámítva az I. rendű felperes köteles megfizetni az alperesnek 7.500 forintot, míg a II. rendű felperes köteles megfizetni az alperesnek 20.000 forintot, és a III.-IV.-V.-VI. rendű felperes fejenként 20.000 forintot köteles fizetni az alperesnek.

Az alperes a fent említettek szerint illetékmentes, ezért az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr. 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint a fellebbezési pertárgyérték alapján 96.000+56.000, azaz 152.000 forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam visel.

A felperesek költségkedvezményben nem részesültek, így az Itv. 46.§-ának (1) bekezdése szerint számított fellebbezési perérték 8%-a szerinti illetéket mindegyikük maga viseli, az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr. 13.§-ának (2) bekezdésére tekintettel, azaz az I. rendű felperes 120.000 forint, a II. rendű felperes 120.000 forint és a III.-IV.-V.-VI. rendű felperesek fejenként 64.000 forint illetéket kötelesek megfizetni külön felhívásra a Magyar Államnak.

Pécs, 2013. június 20.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, . Vogyicska Petra s.k. előadó bíró,
Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró